

Vissza az úton.

Azt a kezet nem találod. Mész – bandukolsz felé. Hív melegsége, puhasága. Azt a kezet nem találod. Hív a benne lüktető vér, hív okos józansága, hív az a drága kéz.

Higgyél nekem, nézz ide – sötét van – nyisd ki szemed, tágra, tágra –

Puhán elédrajzolódik a fehér égre és te mész. Azt a kezet nem találod...

Lecsendesedtél már. Vágyódsz a kéz után. – Az ég sem idegen már – nem riasztó, vibráló –

anyásan szürke, szétomló homályos

a vad színek eltűnnek –

Hófehér lesz minden –

a fehérre kékes fényt szórnak a neonok, már nem gyalogolsz, az út eltűnt – utazol, ülsz a meleg kocsiban, nézed az ablak előtt vonuló hófödte földet...Duruzsol a motor.

Miért kell gondolkodni? – Látod – megbocsátottál. Látod – visszatér nyugalmad –

Legyőzted, ami rossz volt. Mentél a hóesésben, szeretted, ha szádba, szemedbe hullt. Lassan mentél – személytelenül – szálltál a hópelyhekben, átbámultál az embereken, magad se nagyon tudtad, hol vagy –

Nem tudtad - mi mozgat, mi él benned, nézted a hótól csúszósan piszkos utat, a villamosokat - mozi

reklám

üzletek –

a házak közt hull a hó. Nincs hideg. Sok ember. Nem kerülnek, de te kikerülsz őket, pedig nem tudsz magadról. – Élvezed, örülsz-

egy kis szemtelen szád szélére ül, majd elolvad –

Nem fázol

nézed a leheleted

nem gondolkodol –

Hallgatod a duruzsolást – sötétedik. Kinyújtogatod derekad.

Divat az nálad, hogy elkeseredsz? Divat az, hogy nagyra törsz?

Miért nem látod: lehet állandó akarás nélkül, miért nem fogadsz el mindenkit úgy, amilyen,

miért kap el néha olyan érzés,

hogy undorodsz,

ideges vagy – és csak bámulni akarsz, és elhitélni önmagaddal – rossz. Gyűlöllek önmagam?

Miért kersz akarva a hangzatosat, - miért nem tudsz egyszerű lenni, miért nem hiszed, hogy ez a szép,

hogy kár haragudni

hogy nincs semi baj –

miért nem látsz ebben szépet?

S ha látsz, miért nem uralkodsz magadon, miért vagy sötét?

- Kialszik a fény – emberárnyak, szétfoszlanak a sötétben. Távozó és körülölelő nyugalom.

Egy öregember megy át az úttesten – elesik ... autó suhan el lába mellett. Az öregember feláll. Voltak ott emberek. A sarokban egy kisgyerek sír-

Szünet nélkül, fájdalmasan. Egy darabig együttérzel vele, aztán már bánt. Légy vidám –

A sötét rádborul, még élsz, még anyag vagy – kicsit álmos,

kezed a kéz után kap,

de nincs sehol...

Feketén suhan – konturja fluoreszkál. A szemed él csak, látja a távolodó - közeledő derengést. Egészen megnyugodtál. Fáradt is vagy, elalszol csendesen.

Nem tudod –

Lehet, hogy valaki szépnek lát.